



SUOMEN TÄYDEN  
EVANKELIUMIN LIIKEMIESTEN  
KANSAINVÄLINEN  
VELJESLIITTO



## Ihmeitä tapahtuu tänäänkin!

*Tässä numerossa  
mm.: murtunut jalka  
parantui • sisäisesti  
päivässä särkynyt  
avioliitto eheytyi •  
elämälle löytyi uusi  
tarkoitus.*

**VOICE** • Numero 3 • 1997 • Full Gospel Business Men's Fellowship International'in samannimisen lehden numeron 973 suomenkielinen painos •  
**Julkaisija** Suomen Täyden Evankeliumin Liikemiesten Kansainvälinen Veljesliitto ry STELK, PL 217, FIN-00931 HELSINKI • **Toimittaja** Tom Nybergh, puh (09) 8733418 • **Tiedustelut, tilaukset, osoitteet** STELK, PL 217,00931 HELSINKI • PL 57, 02271 ESPOO • puh (09) 8843234, (09) 8044004 • fax (09) 8842335 • **Paino** Grafiche Perciballi, ROOMA, ITALIA • **VOICE** ilmestyy, jos Jumala suo, vuonna 1997 suomeksi kuutena numerona. **LUETTUASI ÄLÄ HEITÄ TÄTÄ LEHTEÄ POIS – ANNA SE YSTÄVÄLLESII!**

SUOMENKIELINEN PAINOS

# VOICE



## Loma Alpeilla!



**Unelmoi unelma - näe näky!** 2

**Hyväksytyt sellaisena kuin olen!** 3

Harald Gindele,  
Weingarten, Saksa

**Hän on uskollinen** 4

David Foot,  
Pembury, Englanti

**Mistä löydät meidät?** 9

**Hidas tie** 10

Brett Watson,  
Prince Albert,  
Saskatchewan, Kanada

**Alkoholismi ja katkeruus** 14

Christian Marye  
Malaunay, Ranska

**Tilaa Voice!** 16

**Tärkeä tieto** 17

**Ei aina niin kuin luulet** 18

Bert Sture,  
Pohjois-Yorkshire, Englanti

**Keitä olemme?** 19



## Pääkirjoitus



**R**ichard Shakarian

### Unelmoi unelma – näe näky!

Oletko koskaan ajatellut mitä tapahtuisi, jos toiveesi ja unelmasi kävisivät toteen? Kuulin äskettäin kertomuksen afrikkalaispojasta, joka sairastui ja kuoli. Hänen vanhempansa ja koko naapurusto alkoivat suruissaan valittaa ja itkeä, mutta kuolleen kuusivuotias veli sanoi: "Isä, älä itke, ei hän ole kuollut. Jos rukoilemme hänen puolestaan, hän alkaa elää."

Aikuiset varmistivat, että poika oli todella kuollut ja jatkoivat suremistaan, mutta toiset lapset sanoivat: vainajan veljelle: "Me rukoilemme veljesi puolesta". He rukoilivat koko päivän ja kun mitään ei näyttänyt tapahtuvan, he palasivat seuraavana päivänä jatkamaan. Silloin heidät valtasi ilon henki ja he alkoivat tanssia ja laulaa. Yksi nuorukaisista tarttui kuollutta lasta kädestä ja nykäisi sitä. Silloin kuollut poika nousi istumaan ja sanoi: "Mitä te täällä teette?"

Täyden Evankeliumin Liikemiesten Kansainvälisessä Veljesliitossa (Full Gospel Business Men's Fellowship International, FGBMFI; toimii Suomessa nimellä STELK) tapaamme liikemiehiä unelmineen ja näkyineen kaikkialta maailmasta. Monilla on samat tunteet kuin kuvaamieni lasten vanhemmilla. Kuitenkin kohtaamiimme haasteisiin on olemassa vastaus, yhtä dynaaminen kuin tapahtumamme lapsilla. On olemassa Hän, joka voi tehdä sinunkin unelmistasi todellisuutta... **lue eteenpäin!**

*Richard Shakarian*  
International President

## Hyväksytyt sellaisena kuin olen!

**Harald Gindele, Weingarten, Saksa**

Lapsena opin pian, että kävimme kirkossa vain tehdäksemme vaikutuksen muihin ihmisiin. Kotona oli täysin erilaista kuin mitä voisi odottaa "kirkossakävijöiltä". Käytän tätä nimitystä harkitusti, sillä mitä silloin tiesin uskonnosta, ei ollut sitä, mitä tiedän tänään kristillisyydestä.

Isäni oli hyvin itserakas, sulkeutunut mies, joka aina uskoi olevansa oikeassa, kun taas muiden ihmisten mielipiteet olivat vailla merkitystä. Ei siis ollut vaikea kuvitella, mitä oli odotettavissa, eikä vaikea ymmärtää, miksi hänen avioliitonsa meni karille ja äiti jätti hänet. Nuorempi siskoni meni äidin mukaan, kun minä taas jäin isäni luokse.

Isäni johti omistamaansa leipomoa. Pyrkimyksessäni miellyttää häntä minus-takin tuli leipuri ja harjoitteluni suoritin hänen alaisuudessaan. Yritin aina saada häneltä arvostusta. Surullista, mutta hän ei koskaan sanonut edes pitävänsä minusta saati rakastavansa. Itsetuntoni heikkeni ja heikkeni. Mitä huonommaksi tilani kävi, sitä enemmän se näytti orjuuttavan minua. Elämä oli hirveätä!

Äitini oli ainoa ihminen, jolle saatoin puhua, sillä minulla ei ollut muita ystäviä. Seurauksena oli, että kommunikointitaitoni ei kehittynyt. Minusta tuntui, että olin enemmän tai vähemmän kyvytön keskustelemaan muiden kanssa. Lopulta, suorittaessani mestarinkirjaani, sain hermoromahduksen.

Sitten erään Ravensburg'in seurakunnan pastori tuli luokseni keskustelemaan Jumalasta. Kun hän alkoi puhua minulle elävästä suhteesta Jeesuksen kanssa, aloin kiinnostua. Hän alkoi käydä usein luonani. Tutkimme Raamattua yhdessä, joskus vain keskustelimme. Se oli hyvin myönteistä, joskin se johti muutamaan unettomaan yöhön, jolloin maatessani mietin kaikkea mistä olimme puhuneet.

Muutaman illan kuluttua huomasin, mitä

tarvitsin. Tiesin, että Jeesus oli ainoa toivoni. Jos Hän todella oli olemassa, kuten pastori väitti, ja oli auttanut monia ihmisiä, niin Hän varmasti auttaisi myös minua. Silloin annoin elämäni Jeesukselle Kristukselle ja hoitoni klinikalla päättyi.

Seurakunnastani suositeltiin minua kääntymään kristityn psykologin puoleen. Se oli minulle täysin uusi, erilainen kokemus. Oli kuin lääkärit olisivat tovereitani Jeesuksen alkaessa muuttaa elämäni. Keskuksessa vietimme paljon aikaa rukoillen ja ylistäen. Silloin koin Jumalan työn elämässäni hyvin konkreettisesti, tunsin Pyhän Hengen ja miten Hän hellästi paransi minut peloistani ja epävarmuudestani. Opin myös, että Hän hyväksyi minut sellaisena kuin olen eikä se riip-punut minun suorituksistani, vaan siitä, mitä Jeesus teki ristillä, Jumala on sen jälkeen järjestänyt minulle asunnon, jossa voin olla onnellinen ja elää rauhassa.

Jeesus elää! Joka haluaa tulla Hänen luokseen, ei pety, sillä Hän haluaa ja kykenee antamaan meille todellisen elämän. Hän antaa ylenmäärin!





# Hän on uskollinen

*David Foot, Pembury, Englanti*

Hiihtomatalla Sveitsissä, myöhäisenä tammikuun iltapäivänä vuonna 1965 ja vain kaksi päivää ennen suunniteltua paluutamme Englantiin, vaimoni Helen kaatui odottamatta paksussa lumessa, hänen toinen jalkansa vääntyi ja, kun sukset varmuuskiinnitin ei auennut, hänen pohjeluunsa murtui.

Helen kuljetettiin reellä ja bussilla lääkäriin, jonka ottama röntgenkuva osoitti murtuman olevan aivan nilkan yläpuolella ja jalka kipsattiin. Viiteen päivään jalalla ei saanut kävellä ja sen jälkeen oli määrä vaihtaa kipsi toiseen, joka kesti kävelyn. Sen jälkeen vielä viisi päivää ja Helen voisi lentää kotiin.

Samana iltana eräs ystävä rukoili Helenin puolesta. Helen itse muisti apostolien ajan parannettua rampaa, joka "nousi ja kävi" ja enemmänkin innostuksensa kuin uskonsa voimalla hän nousi vuoteesta, otti muutaman hirvittävän tuskallisen askelen ja palasi hieman masentuneena vuoteeseen. Hänen mieleensä tuli, että hän oli ehkä aiheuttanut jalalleen vahinkoa kävelemällä vastoin lääkärin määräystä!

Helen kieltäytyi nauttimasta kipulääkkeitä, mutta nukkui silti seuraavan yön paremmin kuin tapaturmaa edeltäneen ja heräsi välillä vain kääntääkseen kylkeä. Seuraavan päivän hän vietti lukemalla Jumalan lupauksista ja vahvistamalla näin uskoaan. Hän pyrki näin myös varmistamaan, että mikään mielipaha tai muu kielteinen asenne ei pääsisi tulemaan hänen uskollen

esteeksi. Seuraavana aamuna hän nousi yksin ylös vuoteesta ja käveli. Jokaisella askelella, jonka hän otti Jeesuksen Nimessä, kipu väheni, kunnes se oli kadonnut melkein kokonaan. Lopulta hän pystyi lähtemään ilman tukia ulos ja kävelemään asuinmajaletamme epätasaisessa hangassa aterialle hotellimme päärakennukseen.

Varasimme puhelimitse pikaisen tapaamisen lääkärin kanssa ja pyysimme häntä vaihtamaan jo murtuneen kipsiin uuteen ja sellaiseen, jonka päälle voisi vetää kengän niin, että pääsisimme matkustamaan seuraavana päivänä. Ensін lääkäri hylkäsi tällaisen mahdollisuudenkin, mutta nähtyään Helenin kävelevän vastaanotolle omin neuvoin ja vielä seisovan vain vammautuneen jalkansa varassa hän

pyysi saada röntgenkuvata jalan uudestaan.

Odotellessamme kuvien valmistumista lääkäri kysyi, mitä oikein oli tapahtunut. Kerroimme, että uskomme Jumalan parantavan armahtaakseen, vahvistaakseen Sanansa, vakuuttaakseen niitä, jotka eivät usko, että Hänellä on parannus kaikkinaiseen heikkouteen ja että Hän on Golgatalalla valmistanut kaikille vapahduksen synneistä. Lääkärin kysytyä Heleniltä, mitä tämä tekisi, jos uusi kuva osoittaisi murtuman olevan edelleen tallella, hän hetken mietittyään vastasi: "Tähän asti olen luottanut Jumalan Sanaan enemmän kuin aisteihini tai tunteisiini ja voin tehdä niin edelleenkin. Sitäpaitsi: minähän kävelen jo!"

Uusi kuva osoitti millimetrin levyisen murtuman olevan edelleen alkuperäisellä paikallaan! Luun päät eivät olleet siis liikahtaneetkaan, vaikka Helen oli kävellyt niiden päällä koko painollaan! Hän kieltäytyi tukisiteestä ja seuraavana päivänä matkustimme bussilla ja junalla Zürichiin sekä lensimme alkuperäisten suunnitelmiamme mukaan lastemme kanssa sieltä Lontooseen.

Tämän jälkeen Helen hoiti kaikki normaalit kotiaskareensa, pakkasi lasten koulureput, ajoi autoa, teki ostoksensa jne., kunnes hän neljän viikon kuluttua tapaturmasta antoi uudestaan röntgenkuvata jalkansa. Uusi kuva osoitti, että luun päät olivat kasvaneet yhteen ja että lausunnon mukaan "luun asento oli erinomainen ja liitos tyydyttävä".

Lähetimme lausunnon lääkärilemme Sveitsiin ja käydessämme siellä seuraavan kerran kävimme tapaamassa häntä ja hänen sairaanhoitaja-vaimoaa. Näkemästään ilmeisen syvästi ihmeissään lääkäri totesi ihmeen tapahtuneen ja hänen vaimonsa sanoi: "Minä, joka olen pyhäkoulunopettaja, en ole koskaan ajatellut, että tällaista voi tapahtua nykyäänkin!"

## Tapaturma Alpeilla

Olimme hiihtämässä taas talvella 1972-1973,



## Aktiivinen usko

Monet uskovat kyllä, että Jumala on olemassa, mutta he eivät ole selvittäneet, mitä tämä tosiasia voisi merkitä heidän omassa elämässään. Usko jää silloin usein ulkonaisten uskonnollisten toimien järjestelmälliseksi suorittamiseksi. Perinteet ovat kyllä ihana asia ja niillä on paljon opetettavaa, mutta Jumalalla on varattuna meille vielä paljon enemmän. Hän välittää sinusta ja haluaa, että Hänellä on läheinen, aktiivinen osa sinunkin elämässäsi.







tällä kertaa Itävallan Alpeilla. Vaimoni oli eräänä iltapäivänä laskemassa mutkitellen rinnettä alas hiihtohissin juurelle, kun hän liian myöhään huomasi, että lumi oli pyyhkiytynyt pois hänen edestään ja jättänyt jäljelle paljaan jään. Helenin sukset kääntyivät sivuun ja hän kaatui vasemman lonkkansa varaan. Hänellä oli kovat kivut eikä hän voinut liikuttaa vasenta jalkaansa. Asetin käteni hänen päälleen ja rukoilin Jeesuksen nimessä.

Vaimoni sanoi, että tällöin hänen kipunsa hellitti huomattavasti, mutta hän ei edelleenkään pystynyt liikkumaan eikä edes panemaan hansikasta suojaksi kipeän lonkkansa ja jään väliin. Kantopaarit ainoatakaan paikalle vasta puolen tunnin kuluttua ja Helen vietiin hiihtohissillä laaksoon sekä sieltä ambulanssilla 24 kilometrin päähän lähimpään sairaalaan. Mutta koko matkan me ylistimme Jumalaa.

Ennen röntgenkuvausta jäimme hetkeksi kahden, annoimme koko tilanteen Jeesuksen ja Hänen Herrautensa haltuun sekä pyysimme Hänen hoitoaan ja hallintaansa asialle. Helen oli sanonut, että hän halusi röntgenkuvaan saadakseen vammaan luonteen selville ja minut mukaan kuvaukseen moraalisesti tueksi. Minun ei kuitenkaan annettu olla hänen kanssaan, vaan kaksi tiukannäköistä hoitajatarta luotsasi minut ulos!

**HELEN:** Makasin pöydällä, kykenemättömänä liikauttamaankaan jalkaani, kun lääkäri röntgenkuvasi sen. Palattuani luokseni kuvat käsissään hän sanoi: ”Reisiluunne on murtunut ja meidän on pantava jalkanne vetoon. Milloin olette viimeksi syönyt tai juonut?” (Tämä kysymys merkitsee, että potilaan nukumusta tai puudutusta harkitaan.) Vastasin että olisin kiitollinen, jos minun vetoon asettamisen sijasta vietäisiin hotelliin – vaikkapa sillä ambulanssilla, jolla olin tullutkin. Olihan minulla vielä yhdeksän lomapäivää jäljellä.

Lääkäri vastasi: ”Nyt te ette ymmärrä asiaa. Ellemme pane teitä vetoon, ette kävele enää koskaan.” ”Yhtä kaikki”, vas-

## Hän on uskollinen

**Helen Foot:** Vuosien mittaan minun on usein täytynyt tehdä sellaista, mikä näyttäisi olevan vastoin tervettä järkeä. Silloin on aina ollut kysymyksessä kaiken muun ylittävä luottamus Jumalaan. Olen aina havainnut Hänen olevan luotettava ja uskollinen.

tasin, ”minä haluan hotelliin”. Tästä lääkäri ymmärrettävästi vain artyi ja tiuskaisi: ”Mikäpäs siinä, nousee sitten ja alkakaa kävellä!”

Sekunniin murto-osan harkitsin, tottelisinko lääkäriä ja antaisin viedä itseni vetolaitteeseen vai luottaisinko Herraan ja Hänen lupaukseensa: ”... he [uskovat] panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi.” (Mark. 16:18 UT 1938)

Terve järki sanoi, että jälkimmäinen olisi silkkää hullutusta. Mutta kun muistin, mitä Jumala oli tehnyt minulle, minusta olisi ollut epäkiitollista Häntä kohtaan edes pitää sitä riskinä. Jumala antoi minulle täydellisen uskon siihen, että ne jotka varauksitta luottavat Häneen, tulevat huomaamaan, että Hän on todella uskollinen.

Niinpä sanoin: ”Mieheni on rukoillut puolestani ja ja Jumala parantaa minut”, heilautin siihen saakka voimattoman jalkani kuvauspöydältä alas ja nousin seisomaan.

Tuona järkyttävänä hetkenä käsitin, miten luotettavaa Jumalaa me palvelemme! Olisivathan koko maailman kaikki tahdonvoima, kaikki rohkeus ja kaikki uskokin tyhjän veroisia, ellei Hän järkähtämättä olisi lupaustensa takana! Ellei Jumala olisi Sanansa takeena, minä olisin ollut vain lattialle sortunut raukka.

## Sepelvaltimotukos

Marraskuussa 1976 David sai toimistossaan sepelvaltimotukoksen. Kuultuani asiasta soitin heti eräälle ystävällämme ja pyysin häneltä esirukousta ja pastori Wenda Ough tuli matkan päästä sairaalan teho-osastolle ja Davidin vuoteen äärelle tunnin kuluessa Davidin itsensä saapumisesta sinne. Lääkäri oli jo varoittanut minua siitä, että näissä kohtauksissa osa sydäimestä aina kuoleutuu. Pastori Ough asetti kätensä Davidin päälle ja rukoili ja Jumala vakuutti hänelle, että kaikki tulee hyväksi.

Seuraavana aamuna otetut röntgenkuvat osoittivat, että Davidin sydämessä ei ollut mitään vaurioita! Kahden ensimmäisen päivän jälkeen hän pääsi pois teho-osastolta, kahdeksan seuraavan jälkeen koko sairaalasta ja hänen tilansa palasi vakaasti normaaliksi. Davidin tiedustellessa lääkäritä, olisiko hänen kohtauksensa voinut olla psyykinen (ja vain vaikuttaa tukokselta) tämä vastasi, että kyseessä oli todellakin ollut aito sepelvaltimotukos, mutta että Davidin sydämessä ei sen jälkeen voitu todeta olevan mitään vaurioita.

Reisiluun murtuma ei ole mikään psyykosomaattinen sairaus ja niin lääkärin kuin hoitajienkin kasvot olivat näkemisen arvoiset! Heidän välitön reaktionsa oli: ”Miksi Jumala ei tee tätä kaikille?” Kaikki oma huomiokykyne keskittyi nyt siihen, että kipu ei enää ollut ja että todellakin seisoin tanakasti lattialla! Minun ei kuitenkaan annettu vielä kävellä, vaan minut kuljetettiin työntökärryillä sairaalan ovelle, mistä kävelin portaast alas minulle tilattuun taksiin – vailla edes aviomieheni tukea.

Ajo hotelliin oli kuin unemmäköä kuvitellessani, missä olisin voinut olla nyt, jos asiat olisivat tapahtuneet toisin. Muistan ajatelleeni Raamatun sanoin: ”Parempi on luottaa Herraan, kuin turvata ihmisiin.” (Ps. 118:8 VT 1933)

Saavuttuamme pieneen, hissittömään hotelliimme minun oli vielä kiivettävä 67 porraskelmaa huoneeseemme! Nousin uskossa askelen kerrallaan ja löysin itsestäni voiman tehdä niin lähes kivuttomasti. Seuranneen yön nukuin hyvin ja vailla ainoatakaan särkypillereitä. Heräsin ja nousin ylös kahdesti vain käymään kylpyhuoneessa ja kävelemään vuoteen ympäri välttääkseni jäykistymistä.

Seuraavana päivänä kykenin menemään alakertaan aterioille ja pystyin istumaan tavallisessa tuolissa. Ja jokainen sen

jälkeinen päivä toi lisää luottamusta ja lisää liikkuvuutta. Itse asiassa, muistin Raamatun sanaa siitä, miten parantunut rampa ”... hypähti pystyyn, seiso ja käveli; ... käyden ja hypellen ja ylistäen Jumalaa.” (Ap.t. 3:8 UT 1938), yritin pari kertaa hypähtää tasa-jalkaa – ja onnistuin ilman vähintäkään ongelmaa! Neljäntenä päivänä panin ulkoilukengät jalkaani ja menimme opastetulle kiertokäynnille tutustumaan lasitehtaaseen ja sen jälkeen kolmen neljännes-tunnin bussijalulle katsomaan Salzburgin nähtävyyksiä!

Palattuamme hotelliin mieleeni juolahti, että sairaalan lääkäri kenties ihmetteli, mitä hänen epätavallisesti käyttäytyvälle potilaalleen oli tapahtunut, varsinkin hänen kuvitellessaan, että olin hänen luullakseen kauhistuttavassa tilassa lentänyt Lontooseen! Niinpä kirjoitin hänelle kiittäkseni hänen ystävällisestä huolenpidostaan ja neuvoistaan, joiden ymmärsin olevan täysin oikeita lääketieteellisen tietämyksen ja yksityiskohtien kannalta. Tässä tapauksessa asiaan kuitenkin vaikutti eräs aivan Muu Tekijä! Kirjeen lopussa sanoin vielä: ”Kysyitte minulta: ”Miksi Hän ei tee tätä kaikille?” Eräs vastaus voisi olla, että kaikki eivät usko Hänen olemassaolonsa tai siihen, että Hän auttaisi heitä näin, jos Hän olisi olemassa. Ja vaikka uskookin, täytyy myös toimia uskon mukaisesti.”



# MISSÄ ON LÄHIN STELK?

FGBMFI toimii jo noin 150 eri maassa ympäri maailman

## STELK 1.05.1997:

Puheenjohtaja (\*Yhdyshenkilö):  
Puh (koti ellei t = työ)

### EKENÄS

\* U Majabacka: (019) 2411920

### ESPOO/KAUNIAINEN

M Virkki: (09) 8018036

### FORSSA

\* A Ore: (049) 922261

### HELSINKI- POHJOINEN

H Nenonen: (09) 672050;  
(09) 7533070 t

### HÄMEENLINNA

P Salmela: (03) 6748260

### JYVÄSKYLÄ

J Aittila: (014) 645032

### KARHULA

ks KOTKA

### KARLEBY

N Kjellman: (06) 8222418

### KEMI & TORNIO

M Kättö: (016)221133

### KESKI-UUSIMAA

Järvenpää Kerava  
Tuusula K Uhrman:  
(09) 2943135;  
050 5002404

### KOKKOLA

ks Karleby

### KOTKA

J Lemmetyinen:

(05) 263395;  
(020) 4402334 t

### KOUVOLA

M Hataro: (05) 3810082

### LAHTI

J Koski: (03) 7511964;  
(05) 3755240 t

### LAPPEENRANTA

\* E Räsänen: (05) 4169920

### NAANTALI

S Karinkanta: (02) 4353164

### PORI

P Rotkus: (02) 6475534

### TAMMISAARI

ks Ekenäs

### TAMPERE

P Hakala: (03) 2554060;  
(03) 2223355 t

### TIKKURILA

ks Vantaa

### TURKU

O Valo: (02)4385958

### VALKEAKOSKI

H Backman: (03) 5844131  
0400 335872;  
(030) 5751260 t

### VANTAA

T Nybergh: (09) 8733418 t  
(040) 5875 191  
E-Mail: tom.nybergh@pp.inet.fi

## STELK (FGBMFI) FINLAND

### P Jotuni (puhjoht):

(09) 8843234  
(09) 8044004  
(09) 8842335

### J Niemi (talous):

(09) 314861

### T Nybergh (VOICE):

(09) 8733418 t  
040 5875 191

E-Mail: tom.nybergh@pp.inet.fi

## FGBMFI Other Nations

P.O. Box 49, B-3000 Leuven 3,  
Belgium. Tel:(016)20.79.44  
Fax:(016)20.79.31 E-Mail:  
100444.1300@compuserve.com

Mainitsin vielä bussikierroksen ja kävelyretken Salzburgissa ja lisäksi, että koska meillä edelleen oli jäljellä viisi lomapäivää Itävallassa, hän voisi halutessaan tutkia minut uudestaan. En kuitenkaan kuullut hänestä enää mitään! Pelkään, että hän ei ollut yhtä innostunut asiasta kuin sveitsiläinen lääkäri oli ollut parantuneesta nilkastani! Viimeksi mainittu usko jo Jeesukseen ja vaikutti vain ilahtuneelta nähdessään todistuksen siitä, että Jeesus elää tänäänkin ja että Hänen todellinen toimintansa on vastaus meidän uskoomme.

Poistuessamme bussiajelupäivänämme erästä kahvilasta sen raskas heiluriovi osui minuun ja suisti minut tasapainosta niin, että jouduin kipeän jalkani varassa laskeutumaan ensin portaille ja sitten katukäytävälle. Mutta horjahtamatta tai kaatumatta – kuten olisi luullut terveelläkin jalalla tapahtuvan – kipeä jalkani tuntui lujalta kuin kivipilari ja seiso vakaasti pystyssä. Vähän myöhemmin minut valtasi kunnioituksen tunne, koska mielestäni tässä tilanteessa Jumala oli puuttunut asiaan, kun paholainen oli yrittänyt saada jalkani murtumaan uudestaan.

Palattuamme Englantiin ja normaaliin elämään – autolla-ajoinen ja jopa nousuineen tikkaita pitkin katolle – näin keran pitkästä peilistä, että kävellessäni onnuin hieman. Ensi ajatukseni oli: “No, oikeastaan saat olla hyvin kiitollinen siitä, että kykenet taas tekemään kaikkea; luultavasti saat lopun ikääsi pitää tuon ontumisesi”. Mutta yhtäkkiä tajusin, mistä tuo ajatus oli peräisin ja sanoin: “Ei, minun Jumalani ei tekisi huonoa työtä”. Mieleeni tuli välittömästi Raamatun kohta: “Herra vie minun asiani päätökseen. ...” (Ps. 138:8 VT 1933) Seuraavana päivänä en enää ontunut ja siitä saakka olen täysin moitteettomasti kävellyt, kiivenyt ja jopa kavunnut rinteillä! ●



## Varo valhetta!

**Helen:** Istuessamme eräänä iltana aterian jälkeen hotellin oleskelutilassa kuulumme baarista kovaäänistä, vastenmielistä, pilkkaavaa ja riennaavaa menoa, joka tuntui yltyvän melkein riidaksi. Koko ilmapiiri oli pahan vallassa. Tunsin äkillistä kipua reidessäni sekä heikkoutta ja minun oli hyvin vaikeata päästä portaita ylös makuuhuoneeseemme. Seisoessani siellä pystyssä, molemmat jalat yhdessä, havaitsin että vasen jalkani näytti olevan noin seitsemän tai kahdeksan senttiä pitempi kuin oikea niin, että seisoessani minun oli taivutettava vasenta polvea tai noustava oikean jalan varpaille. Ja istuessani vuoteen reunalla en voinut asettaa polviani vierekkäin, koska vasen polveni pisti noin seitsemän tai kahdeksan senttiä oikean edelle.

Mieleeni juolahti ajatus: “Nyt sinä idiootti olet viimeisen tempun tehnyt! Olet saanut lonkkasi sijoiltaan ja olet todellisen ongelman edessä!” Näytin tilannettani Davidille ja hän rukoi epäuskon kiusausta vastaan. Pyrimme jälleen luottamaan Jumalan lupauksiin ja Kristuksen antamaan parannukseen ja menimme vuoteeseen. Seuraavana aamuna kaikki oli kunnossa! Mikä edellisenä iltana oli tuntunut todistelta todelta, oli ollut vain paholaisen valhe, jonka tarkoitus oli ollut saada meidät epäilemään Jumalaa! Tuolla hetkellä olisi ollut helppo sanoa: “Ei se kestänytään!” tai “No, ei se sittenkään parantunut”.

## Mikä on todella tärkeää

### Giancarlo Ella

Etsin menestyksestä lakimiehen uraa ja liikekumppanieni päättäessä avata toimiston Lontoossa lähdin sinne. Kun henkilökohtaisella tasolla en ollut menestynyt yhtä hyvin, kuvittelin että siirtymällä joidenkin tuhansien kilometrien päähän voisin muuttaa asian. Valitettavasti ihminen voi kyllä paeta vain lähimmäisiään ja ongelmiaan, mutta ei itseään.

Lontoossa elämäni jatkui suunnilleen samoin kuin kotona Italiassa. Menestyin työssäni ja sain arvostusta ja hyviä suhteita, mutta henkilökohtainen elämäni oli lievimmän sanottuna hurjaa. Sitten eräät ystäväni alkoivat kertoa siitä, miten Jeesus oli muuttanut heidän elämänsä. Palattuani Roomaan

myös sikäläiset ystäväni puhuivat Kristuksesta ja kutsuivat minut erääseen “karismaattiseen rukoukokoukseen”. Siellä en ymmärtänyt mitään siitä, mitä tapahtui, mutta pidin kokemastani ja palasin kokouksiin monesti myöhemminkin.

Seurasin myös aikaisemmin saamaani neuvua, ostin Raamatun ja aloin lukea sitä niin intensiivisesti, että se vei minut kokonan mukaansa. Havaitsin, että vaikka Jeesus toisaalta oli ollut minun kaltaiseni mies, Hän samalla on ainoa tie Isän Jumalan luo. Tämän tajuttuani tein eräänä iltana asunnossani Roomassa selväksi kaiken, mikä oli minulle arvokasta ja luovutin sen Jeesukselle Kristukselle sekä pyysin Häntä ottamaan elämäni hallintaansa. ●





Brett Watson  
Prince Albert, Saskatchewan,  
Kanada

## Hidas tie



**E**nsimmäinen kerta kun tapasin jonkun, joka ei viettänyt Joulua, oli minulle melkoinen järkytys. Elettyäni seurakuntayhteydessä minusta tuntui luonnolliselta, että jokainen olisi jollakin tavalla kristitty. Oli vaikea omaksua sitä, että oli ihmisiä jotka eivät uskoneet Jeesukseen.

Silti tämän maailman asiat alkoivat näyttää minustakin houkuttelevilta. Aloin 12 -vuotiaana tupakoida ja pian myös juoda. Viimeisenä lukiovuotena tulivat myös huumeet tutuiksi. Touhusimme usein marihuanan ja hashiksen kanssa. Lukion jälkeen työskentelin paikallisessa televisiossa. Omillani poissa kotoa, minun ei tarvinnut käydä kirkossa, en kaivannut sitä – paitsi, jos olin viettänyt rajun viikonlopun ryypäten ja käyttäen huumeita ja vauhtia piti hiljentää, jolloin lähdin kotiin, tapamaan vanhempiani ja käymään kirkossa heidän kanssaan. Ajattelin, että ”voin välillä olla ihmisiksi”. Muutaman vuoden kuluttua siirryin televisiosta töihin erääseen yökerhoon nimeltä ”Noah’s Ark” (Nooan Arkki), kuvaava nimi, kun ottaa huomioon, että paikka oli täynnä ihmisiä jotka käyttäytyivät kuin eläimet.

Siihen aikaan Mavis’in äiti oli sen johtaja. Itse asiassa Mavis’illa ja minulla ei ollut paljonkaan yhteistä. Hänet oli kasvatettu ”poikkiperinteisesti”. Hän kasvoi rikkinaisessä kodissa eikä hänellä ollut minkäänlaista kirkollista taustaa. Asuessani itsekseni Prince Albert’in keskustassa, olin yksinäinen. Eräänä iltana menimme yhdessä hänen asunnolleen.

Tästä kehittyi suhde ja muutaman viikon kuluttua oma asuntoni tuntui turhalta, kun kuitenkin vietin kaiken aikani hänen luonaan.

Äitini otti Mavis’in omaksi kutsumukseksi ja lähetyskohteeksi. Äiti vei hänet rukoukokouksiin. Kaikki tiesivät äitini olevan ”uudestisyntyneenä” ja viihtyvän karismaattisten ihmisten seurassa. Me muut emme juurikaan välittäneet siitä, kunhan hän jätti meidät rauhaan. Yleensä hän vain rukoili puolestamme ja erityisesti minun elämäntyyliini vuoksi, joka näytti tarvitsevan esirukousta.

Sitten eräänä päivänä anglikaaninen pastori oli rukoillut Mavis’in puolesta, ja hän tuli kotiin kokouksesta täysin muutuneena. Hän halusi kertoa minulle kaikesta, mitä hänelle oli tapahtunut. Ajattelin, että ”minähän tässä olen elänyt seurakuntayhteydessä ja nyt Mavis haluaa kertoa minulle Jeesuksesta”!

**MAVIS:** Usko minua, olin hyvin radikaali. Minulle kokemukseni oli kuin apostoli Paavalin kokemus Damakoksen tiellä. Jeesus tuli elämäni kuin leijona, se oli hyvin dramaattista!

**BRETT:** Hän tuli kotiin hyvin innoissaan – hän, käveli, puhui, nukkui, söi ja joi Jeesuksen kanssa. Olin tulla hulluksi. Hän

oli ennen ollut hyvin rakastettava henkilö, mutta nyt hän vain otti ja rakasti kaikkia ja edelleen rakastaa. Hänestä pursuava rakkaus on vaikuttanut minuun hyvin voimakkaasti. Näin muutoksen hänen elämässään. Jopa töissä, yökerhossa, tarjoillessaan drinkkejä, hän puhui asiakkaille Jeesuksesta. Pelkäsin, että se aiheuttaisi hänelle vaikeuksia.

Olin täysin oppimaton, mitä tuli Pyhän Hengen kasteeseen, koska mielestäni Raamatun lukeminen kuului vain papeille enkä juuri lainkaan itse käyttänyt aikaa sen lukemiseen. Minulla oli siis heikko käsitys siitä, mitä Raamattu asiasta sanoi. Ajattelin, että Mavis oli täysin vinksahantanut.

Suhteemme alkoi mennä alamäkeä. Vaikka olimme menneet naimisiin, olimme aloittaneet, kuten minä luulin, asianmukaisen seurakuntaelämän yhdessä. Mavis meni pienen karismaattiseen

anglikaaniseen seurakuntaan, kun minä sillä aikaa menin perinteisempään.

Minulla oli aika vakaa käsitys oikeasta ja väärästä. Minusta oli selvää, että kunnon aviomies ja isä vie perheensä kirkkoon. Koska olin nuori ja kohtuullisen älykäs minut oli valittu kirkkovaltuustoon. Kun istuntokauteni päättyi, seurasin Mavis’ia hänen pieneen seurakuntaansa. He välittivät minusta ja kohtelivat minua hyvin, he olivat hyviä ihmisiä. Olin tähän aikaan työskennellyt kaksi vuotta vankilassa, eikä minulla ollut käyttöä muille ihmisille. Kaksi päivää 24-vuotissyntymäpäiväni jälkeen pastori ja minä aloimme keskustella. Puheltuamme hetken rukoilimme yhdessä. Rukoilin ”syntisen rukouksen” ja kutsuin Jeesuksen Kristuksen tulemaan elämäni Herraksi.



## Kasvoin vammaisessa kodissa!

**MAVIS:** Kuten Brett kertoi, minut kasvatettiin hyvin poikkeuksellisesti eikä elämästäni puuttunut jännitystä. Asuin yksinhuoltajan lapsena. Isäni lähti, kun olin viisivuotias. Oli runsaasti alkoholia ja minua kidutettiin henkisesti ja käytettiin seksuaalisesti hyväksi vuosien ajan.

Kovetin itseni ja lopulta olin hyvin välinpitämätön, ja vaikka jatkuvasti etsin rakkautta, en oikeastaan tiennyt mitä se on. Tulin raskaaksi 15 vuotiaana. Aluksi ajattelin antaa lapseni adoptoitavaksi, mutta syntymän jälkeen päätin pitää hänet, pojan, josta olen hyvin kiitollinen.

Bob ainoa poikamme, on upea kaveri ja rakastamme häntä kovasti. Minun piti silloin lopettaa kouluni voidakseni kasvattaa häntä. Sitten tapasin Brett’in. Nautimme toistemme seurasta ja, koska elämäntyyliimme oli sellainen kuin oli, päätimme muttaa yhteen.

Brett’in äiti näytti minulle jotain uutta – rakkautta ilman ehtoja. Hän kertoi Jeesuksesta Kristuksesta, mutta useimmiten hän vain ”otti ja rakasti” minua. Eräänä iltana hän otti minut mukaansa rukoukokoukseen jossa annoin elämäni Kristukselle. Viikkoa tai paria myöhemmin menin itsekseni pienen seurakunnan kokoukseen, jossa sain Pyhän Hengen kasteen.

Tultuani kotiin aloin välittömästi kertoa Brett’ille, että myös hän tarvitsi Jumalaa. Brett’iltä meni aikaa – noin kaksi ja puoli vuotta – ennen kuin hän oli valmis ottamaan Jeesuksen elämänsä.



Keskusteltuamme hetken rukoilimme taas yhdessä. Muutamaa kuukautta myöhemmin Mavis raahasi minut FGBMFI:n (Full Gospel Business Men's Fellowship International, toimii ja tunnetaan Suomessa nimellä Suomen Täyden Evankeliumin Liikemiesten Kansainvälinen Veljesliitto, STELK) illalliselle. Siellä jotkut aloittivat keskustelun Pyhän Hengen kasteesta. Tiesin siitä tietysti kaiken, kiitos Mavis'in. En ollut yhtä intomielinen kuin hän, mutta koska olin kutsunut Jeesuksen elämäni, olin jo vähitellen alkanut muuttua. Kokouksen lopulla menin eteen rukoiltavaksi ja sain Pyhän Hengen kasteen.

Tunsin eläväni kaksoiselämää, yhtä työssä ja toista kristittyjen seurassa. Kun seurakuntakokous oli ohi, olin takaisin ”normaalissa elämässä – tupakoimassa ja ajoittain juomassa. Tupakointi oli tappaa minut. Tosiasiassa minulla on edelleen hankaluuksia sydämeni rytmihäiriöiden kanssa, johtuen aikaisemmasta tupakoinnista. Sitten, FGBMFI:n illallisella, eräs puhuja todisti miten Jumala oli vapaut-



Brett Watson on viimeiset 15 vuotta ollut tarkastusvirkailla. Hän on lahjakas muusikko, joka palvelee lahjallaan Jumalaa ja on laulusoliti Gospel rock- ja bluesorkesterissa, ”Last Call” (Viimeinen Kutsu). Hän on myös FGBMFI:n Prince Albert’in osaston jäsen. Brett’illä ja hänen vaimollaan, Mavis’illä, on yksi poika, Bob.

tanut hänet sellaisesta. ”Voi miesparka”, ajattelin itsestäni, ”olen ottanut Jeesuksen elämäni, mutta edelleen taistelen tuon aineen kanssa”!

Kokouksen jälkeen kerroin hänelle, miten paljon arvostin hänen todistustaan, myöntäen kuitenkin sen hieman vaivaavan minua. Hän rukoili kanssani ja Jumala vapautti minut tupakoinnista juuri siinä ja sillä hetkellä. Oli kuin en olisi koskaan polttanut. Jumala totisesti huolehti siitä, että en myöskään unohtaisi sitä. Kaksi päivää myöhemmin auttaessani ystävääni talonsa maalaamisessa lopetti hän työn teon hetkeksi pitääkseen tupakkatauton. Tapani mukaan ojensin käteni ottaakseni savukkeen, mutta heti aloin voida pahoin. Kun laitoin savukkeen pois oloni tuntui yhtäkkiä paremmalta. Silloin huomasin, olin todella vapaa tupakasta.

Vuosien kuluessa aloin myös käyttää musikaalisia kykyjäni ylistyksessä ja palvonnessa. Liittytyäni FGBMFI:iin vuonna 1984, aloin myös laulaa heidän illallisillaan.

Edelleen epävarmana Jumalan kanssa kulkijana luulin Hänen jo väsyvän minuun. Vuonna 1987 Mavis ja minä emme tulleet kovin hyvin toimeen keskenämme. Olin jopa antanut periksi ja alkanut kehittää epäasiallista suhdetta toiseen naiseen pettäen itseäni ja kuvitellen, että olimme vain hyviä ystäviä. Sinä kesänä lähdimme vierailulle hyvän ystäväni luokse, joka on saarnaajana Brittiläisessä Kolumbiassa. Jumala näytti minulle hänen kauttaan väärät polkun. Herra mursi minut ja myöhemmin myös paransi minut. Kuuliaisena, otin raamatullisen asemani, myös perheeni hengellisenä päänä.

**MAVIS:** Näytti siltä kuin minusta olisi tullut Brett’in pahin vihollinen. Vaikka hän oli ottanut Jeesuksen elämänsä, hän ei ollut koskaan ottanut Häntä Herrakseen. Hän oli haluton antamaan Hänelle täyden hallinnan – mukaan lukien meidän suhteemme.

**BRETT:** Joskus, kesän aikana olin pois-

tanut vihkisormukseni sormestani, ja hukannut sen. Etsimme sitä yhdessä kaikkialta emmekä onnistuneet löytämään sitä. Lausuin, tietämättäni profetian sanoessani ”hyvä on, ehkä se löytyy kun alan taas käyttäytyä kuin aviomiehen pitää”. Palatessamme Kolumbiasta, meidän 6-vuotishääpäivänämme, tunnustin Mavis’lle kuinka tyhmä ja väärässä olin ja pyysin häneltä anteeksi. Hän halusi antaa anteeksi ehdoitta.

Sinä samana päivänä löysin sormukseni pukeutumispöydältämme. Olimme etsineet sitä kaikkialta, löytämättä sitä, vaikka se oli ollut koko ajan näkyvällä paikalla, aivan silmiemme alla. Minulle se oli selvä merkki Jumalalta. Lopulta olin valmis ottamaan vastaan ulkopuolista apua. Piispamme siunaamina liityimme uuteen seurakuntaan, jossa pastori ja hänen vaimonsa rupesivat neuvomaan meitä.

Seuraavien kuukausien aikana menimme heille joka torstai-ilta kuulemaan neuvoja. Heidän avullaan Jumala eheytti avioliittomme ja perheemme. Aluksi me vai annoimme Jumalan julistaa meille – mutta sinä Jouluna liityin kuoroon ja palasin takaisin ”julistamaan musiikilla”.

Sillä välin Jumala oli aloittanut työnsä muissa perheenjäsenisämme myös Bobby’ssa. Minulle – lopultakin –, Jeesus ei ollut vain pelastaja; Hänestä tuli Herrani. Aloin lukea Raamattua ja käydä raamattutunneilla.

Vuonna 1988 minun oli mentävä leikkaukseen. Kauhistuinkin kun lääkäri epäili, että minulla on syöpä. Juuri viikkoa ennen leikkausta kävimme Regina’ssa FGBMFI:n edustajakokouksessa. Siihen saakka en juuri ollut ajatellut koko asiaa, kunnes eräs ystäväni sanoi, ”olemme rukoilleet puolestasi”! Silloin tajusin, he aikoivat nukuttaa ja avata minut! Silloin menin eteen esirukoiltavaksi. Pyysin Jumalaa vapauttamaan minut pelosta leikkausta kohtaan. Seuraavassa kokouksessa pyysin esirukousta parantumiseni puolesta. Jumala teki kummankin. Minut leikattiin, eikä minussa löytynyt syöpää.

**MAVIS:** He löysivät vain pieniä kiviä ja nestettä sisältävän pienen pussin. Lääkäri oli täysin ällistynyt! Hän on erikoisasiantuntija, eikä ollut ikinä aiemmin nähnyt mitään sen kaltaista. He olivat olleet varmoja, että Brett’illä on syöpä.

Monien kasvukausieni aikana, vuosien kuluessa, Jumala on aina ollut läsnä kärsivällisesti rakastaen. Kiitän erityisesti, Hänen antamasta ihanasta vaimosta ja siitä, miten hän on rakastanut minua ja seisonut rinnallani sekä kiitän pojastani Bob’ista. ●



## Vilkasta elämää

Nyky maailmassa lapset joutuvat usein mak samaan hinnan aikuisten itsekkästä, heidän oikkujensa ja toiveiden sa täyttämästä elämästä. Mavis Watson oli sellainen lapsi, mutta tänään hän jakaa toisten ihmisten kanssa kokemuksiaan Jumalan syvälle ulottuvasta parantamisesta ja siitä, miten Hän on antanut hänelle uuden ja täyden elämän. Valitettavasti avioparit joutuvat usein läpikäymään vaikeuksia yhteiselämässään, mutta tässä tapauksessa tuloksena ei ollut rikkoutuminen, vaan Watsonit auttavat nykyään toisiakin heidän ongelmissaan.





aloitimme uuden elävän suhteen Jumalan kanssa. Kaiken lisäksi vaimoni kunto parani ja hän sai synnyttää ilman komplikaatioita.

Muutamia kuukausia synnytyksen jälkeen lääkärit kertoivat meille, että tyttäreemme lonkka oli sijoiltaan ja että he joutuisivat lastoittamaan hänet saadakseen lonkan paikalleen. He määräisivät hänet käyttämään erikoisvalmisteisia jäykistettyjä alusvaatteita jotka, pitäisivät hänen jalkansa erillään. Se oli epämukavaa ja sai hänet itkemään yhtenä. Emme halunneet kiduttaa häntä, joten emme pakottaneet häntä pukeutumaan niihin. Sensijaan pyysimme ystäviämme seurakunnassa rukoukseen. Jumala paransi hänet! Muutamia kuukausia myöhemmin veimme hänet tarkastukseen. Röntgenasiantuntija otti hänestä kuvia ja kertoi kaiken edenneen hyvin ja, että tyttäreemme saa lopettaa erikoisalusvaatteiden käytön. Saimme vahvistuksen, että hän oli todella parantunut, vaikka ei ollut niitä lainkaan käyttänyt.

Jumala on tehnyt paljon vuoksemme. Hän paransi monia avioliiton alussa saatuja haavoja ja on tehnyt meistä taas oikean perheen. Hän vakautti myös taloutemme, paransi vaikean ihottuman hartioissani ja vapautti minut alkoholista. Siitä lähtien myös ammatillinen asemani on ollut hyvä..

loin alkoi isäni viikonloppujuhlinta palkkapäivän kunniaksi. Valitettavasti jo 15 vuoden ikäisenä aloin käyttäytyä aivan kuten vanhempani ja 19-vuotiaana asuin enemmän kaduilla ja baareissa kuin kotona. Joskus muistelin mitä minulle, oli opetettu raamattutunneilla ja saatoin huutaa Jumalalle: "Mitä hyvää minussa on? Jeesus, onko minulla tulevaisuutta? Anna minulle vaimo, jonka kanssa voin perustaa perheen ja lopulta oppia tuntemaan rakkautta.

Kuiluni syvyyksistä Jumala kuuli rukoukseni ja vastasi. Hän antoi minulle ihanan, katolisen vaimon. Hän opetti minut elämään kuin normaali mies, ilman alkoholia ja hyväksymään Jumalan. Hänenlaisensa tyttö sai Jumalalta rakkauten minua kohtaan.

Hän oli katolinen ja minä teoriassa protestantti. Siksi vanhempani yrittivät kaikkensa rikkoakseen suhteemme. Hän oli sitäpaitsi heidän mielestään minulle liian hyvä. Hän oli hyvin suoralinjainen ja hänellä oli terveet elintavat. He yrittivät jopa saattaa velipuoleni ja hänet yhteen ottaakseen hänet minulta pois. Kiitos vaimoni ja hänen vanhempiensa pääsimme vihdoin naimisiin.

Kului kymmenen vuotta. Olimme uskonnollisia. Sitä kesti kunnes neljännen lapsemme piti syntyä. Vaimoni sairasteli eikä kyennyt suoriutumaan talomme kaikkia töistä. Saimme kotiaavustajia hoitamaan talouttamme. Nainen joka vastasi heistä oli uskova kristitty ja alkoi puhua meille Jumalasta. Uskoimme Jumalaan, mutta Hän oli niin kaukainen ja meidän ainoa suhteemme Häneen oli perinteiden ansiota. Tuo nainen kertoi meille pienestä Normandialaisesta seurakunnasta, jonka muodosti noin 40 hengen joukko. Kiinnostuimme asiasta ja lähdimme myöhemmin tutustumaan kyseiseen seurakuntaan. Seurakuntalaiset olivat niin täynnä rakkautta, että huomasimme haluavamme palata sinne pian.

Heidän pienessä kirkossaan annoimme elämämme Jeesukselle Kristukselle ja

## Alkoholismi ja katkeruus...

Christian Marye  
Malaunay, Ranska

### ...Muuttuivat iloksi ja luottamukseksi!

Vapaana surkeasta meneisyydestäni olen nykyään johtajana ammatillisessa korkeakoulussa ja FGBMFI:n (Full Gospel Business Men's Fellowship International, toimii ja tunnetaan Suomessa nimellä; Suomen Täyden Evankeliumin Liikemiesten Kansainvälinen Veljesliitto, STELK) Rouenin paikallisosaston puheenjohtaja. Me autamme 16-26 vuoden ikäisiä nuoria suorittamaan loppututkintonsa ja rohkaisemme heitä, tulevaisuuden suunnitelmissaan.

On ihanaa saada auttaa nuoria, erityisesti koska oma nuoruuteni oli niin kauhea. Vanhempani olivat "raskaan sarjan" juomareita ja kahinoivat jatkuvasti, solvaten ja uhkaillen toisiaan. Olen nähnyt isäni lattialla makaamassa, veitsi iskettyinä kämmenen läpi sekä nähnyt äitini parvekkeella, valmiina hyppäämään. Pikkusiskosta huolehtiminen jäi minun vastuulleni. Elämämme oli "yhtä helvettä". Huolimatta perheemme muista mahdollisuuksista, alkoholi tuhosi kaiken. Elimme kurjuudessa, olimme kehnosti pukeutuneita ja saimme kunnan aterian

vain pari kertaa viikossa!

Koulussa muut hyljeksivät meitä, koska vanhemmamme olivat "ne alkoholisti". Tästä seurasi, että kovetin itseni, katkeroiduin ja kapinoin yhteiskuntaa vastaan. Kotiamme vastapäätä, kadun toisella puolella oli suuri seurakunta. Toisinaan seillä oli juhlia paikallisille lapsille. Siellä tarjoiitiin hyvää ruokaa, mutta Marye'n lapset eivät olleet tervetulleita. Velipuoleni, taas sai asua isoäitinsä kanssa ja hänellä oli kilpapyörä ja hän oli hyvin pukeutunut.

Nähdessä millaisissa olosuhteissa elimme hän järjesti minut protestanttisen kirkon raamattutunnille. Ahdistukseni pimeyteen näin vihdoin lankeavan valosahteen. Perjantai-illat olivat kamalimpia, sil-



Isoäiti tahtoi meille aina jotakin parempaa.



## Uusi työ

Omar Viera, Slovakia

Hakiessani uutta työpaikkaa sanoin heti aluksi: "Olen kristitty", annoin haastattelijaleni VOICE-lehden numeron ja selitin, että voisin tehdä työtäni vain Jumalan tahdon mukaisella tavalla. Keskustelutoverini selaillessa lehteä hän alkoi hymyillä ja sanoi: "Olen kuullut Täyden Evankeliumin Liikemiesten Kansainvälisestä Veljesliitosta ja tunsin sen perustajan Demos Shakarianin." Sitten hän pyysi minua vielä uuteen haastatteluun. Siinä minulle kerrottiin, että yritys oli perustamassa uutta osastoa, että minusta tulisi sen edustaja Latinalaisessa Amerikassa ja että saisin kaksi apulaista sekä auton käyttööni.



## Näin tilaat VOICE:n

Tilaa VOICE-lehti pysyvästi itsellesi ja ystävillesi! Se ilmestyy suomeksi kuusi kertaa vuodessa. Suomenkielisen lehden tilausmaksu 1997 on 60 markkaa ja se kattaa lehden painamisen ja jakelun. Hintaan ei sisälly mitään liikevoittoa.

Voit kysyä tai tilata myös muunkielisiä VOICE:ja ja niiden irtonumeroita. VOICE ilmestyy 27 eri kielellä!

Lähetä tilauksesi ja tiedustelusi (ei rahaa!) STELK:ille, os. Pertti Jotuni, Martintie 14 B, 02270 ESPOO, puh. (09) 8843234, (09) 8044004, fax (09) 8842335.

STELK laskuttaa Sinulta tilauksesi.

Siihen asti kokemani kurjuus ja syyllisyyteni oli aina tullut väliin. Vuosien varrella olen kaksi kertaa menettänyt toimeni, mutta Jumala järjesti minulle uuden kummallakin kerralla. Tänään saan palvella Häntä ammatillisen koulutuskeskuksen johtajana.

Elämässäni on silti ollut haasteita. Esimerkiksi eräässä vaiheessa toimin itsenäisenä myyntiedustajana ja tein konkurssin. Siinäkin tilanteessa Jumala oli kanssani auttaen minua selviämään.

Kaksi miestä rukousryhmässämme tunsivat FGBMFI:n (Full Gospel Business Men's Fellowship International, toimii ja tunnetaan Suomessa nimellä; Suomen Täyden Evankeliumin Liikemiesten Kansainvälinen Veljesliitto, STELK) ja kutsuivat minut mukaan illalliskokoukseen. Sain myöhemmin olla mukana FGBMFI:n Rouen'in osaston perustamisessa yhtenä perustajajäsenenä. Aikaisemmin olin "kadun mies", mutta Jumala on totisesti muuttanut elämäni. Kiitos Jeesukselle, olen nyt "Jeesuksen lapsi".

Hän laittoi elämäni tasapainoon ja antoi sille tarkoituksen.

Vaikka, elämme tässä maailmassa kuten muutkin joudumme kulkemaan vaikeuksien läpi. Tiedän, etten ole yksin. Kun myrskyt tulevat Jumala sulkee minut rakastavaan sylinsä. Nuorena taistelin usein yksin. Nyt Jeesus on kanssani ja voin kulkea pystypäin. Raamatussa (VT 1938) Roomalaiskirjeen jakeet 35, 38 ja 39 luvussa 8 sanovat sen selkeästi: 35. Kuka voi meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuskako, vai ahdistus, vai vaino, vai nälkä, vai alastomuus, vai vaara, vai miekka? 38. Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat. 39. ei korkeus eikä syvyys, ei mikään luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on tullut ilmi Jeesuksessa Kristuksessa, meidän Herrassamme.

Olen niin kiitollinen siitä, mitä Hän on tehnyt minulle ja perheelleni.

## HENKILÖKOHTAINEN SUHDE JUMALAAAN

Lukiessasi VOICE-lehteä, olet ehkä kysynyt, voisiko Sinullakin olla sellainen suhde Jumalaan kuin ne, joista tässä on kerrottu. Ota tätä varten seuraavat askeleet.



MITÄ NYT?

**1 Tunnusta:** Jumalalle eläneesi itsekkäästi ja tehneesi syntiä, kun et ole kunnioittanut Häntä elämäsi Herrana ja olet siksi Hänestä erossa. "Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla." (Room. 3:23)

**2 Kadu** kääntymällä Jumalan puoleen ja pyytämällä Häneltä anteeksi entisiä syntejäsi ja Hänen apuaan voidaksesi elää Hänen tahtonsa mukaan. "... ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte." (Luuk. 13:3)

**3 Usko** että Jeesus on Jumalan Poika ja että Hän on ristinkuolemassaan ottanut kantaaksesi Sinun syntisi, jotta Sinä saisit Jumalan anteeksiantamuksen. "Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." (Joh. 3:16)

**4 Tunnusta** että haluat kutsua Jeesuksen Vapahtajaksesi ja elämäsi Herraksi. "Sillä jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut" (Room.10:9)

Jos huolellisesti harkittuasi haluat ottaa tämän tärkeän askelen, niin rukoile ääneen seuraava rukous: "Rakas Jumala, minä tiedän olevani syntinen ja että minä siksi olen tiellä kadotukseen. Mutta minä uskon sydämessäni, että Sinun Poikasi Jeesus on kuollut kaikkien syntisten puolesta ja siis minunkin puolestani sekä vuodattanut verensä pestäkseen pois syntini. Minä tunnustan, että Jeesus on minun elämäni Herra ja minun Vapahtajani ja kiitän Sinua iankaikkisen elämän lahjasta. Minä panen luottamukseni Sinuun, että Sinä autat minua elämään Sinun tahtosi mukaan."

**Älä jää riippuvaiseksi tunteistasi Jumalan hyväksymisen todisteina. Tunteet muuttuvat, mutta Sinun uusi suhteesi Jumalaan perustuu Hänen lupauksiinsa (Room. 10:13). Älä häpeä kertoa toisillekin Jeesuksesta (Matt. 10:32). Varaa joka päivä aikaa rukoukseen ja Raamatun lukemiseen (1 Piet. 2:2; Ps. 37:4; Room. 8:14). Tehtyäsi tämän suurimman kaikkista päätöksistä voit kertoa siitä meille, niin lähetämme Sinulle lisää aineistoa. Antamiasi tietoja ei käytetä muuhun tarkoitukseen. (Raamatun sitaattit: VT 1933; UT 1938)**

### ☐ HALUATKO YHTEYDEN STELK:IIN? ☐

PL 217, 00931 HELSINKI • PL 57, 00271 ESPOO • puh (09) 883234 • (09) 8044004 • fax (09) 882335

- Ilmoitan päätöksestäni seurata Jeesusta Kristusta ja toivon yhteydenottoa
- Lähettäkää tietoja STELK:in toiminnasta
- Olen kiinnostunut STELK:in jäsenyydestä

Nimi • Osoite • Puh/Fax:





## Ei aina niin kuin luulet

*Bert Sture,  
Pohjois-Yorkshire, Englanti*

Jouduin 1950 moottoripyörällä onnettomuuteen, jossa loukkaantuivat pahasti sääri- ja pohjeluuni sekä lantioni. Onnettomuuden seurauksena olin 70-luvun puolivälissä invalidisoitunut: niveltulehdus oli iskenyt lonkkaan, polviin ja nilkkoihin. Vuonna 1976 teimme hopeahäämatkan Torontoon, Kanadaan, silloisen vaimoni Pauline'n ja nuorimman poikani Tim'in kanssa.

Veljeni David, joka silloin oli siellä seurakunnan pastorina, johti rukousta terveyteni puolesta. Pääsin välittömästi eroon niveltulehduksen aiheuttamasta kivusta. Loman aikana tulin myös syventyneeksi FGBMFI:n (Full Gospel Business Men's Fellowship International, toimii ja tunnetaan Suomessa nimellä; Suomen Täyden Evankeliumin Liikemiesten Kansainvälinen Veljesliitto, STELK) toimintaan. Seuraavana vuonna osallistuin Glasgow'ssa järjestön ensimmäiseen Englannin ja Irlannin yhteiskokoukseen. Kiinnostuin lisää ja sittemmin minusta tuli Yorkshire'ssa Bradford'in osaston puheenjohtaja. Seurasi usean vuoden jännittävät ajat FGBMFI:ssä ja lopulta asetuin Ripon'iin Yorkshire'ssa noin yhdeksän vuotta sitten.

Hieman sen jälkeen kun vaimoni 1991 Pauline, joka oli suuri tukeni, pääsi Herramme luokse, Jumala herätti minut eräänä yönä ja vakuutti, että Hän antaa uuden alun ja, että Hän on varannut minulle uuden vaimon. Vain Hän voisi tehdä sen. Vuonna 1992 Ann'sta tuli vaimoni ja

on nyt vakituinen kumppanini ja rohkaisijani.

Pari vuotta sitten aloin tuntea oikeassa lonkassani niveltulehduksen aiheuttamaa kipua, jota vastaan kapinoin vedoten Jumalan antamaan parannukseen. Milloin hyvänsä tuntiessani kipua käytimme Ann'in kanssa Jeesuksen nimen auktoriteettia saadaksemme kivun hellittämään. Kipu kuitenkin palasi, rukoilimme uudestaan, mutta kiputilat uusiutuivat.

Koettuani ihmeparantumisen vuonna 1976 tiesin, että Jumalan oli mahdollista tehdä se uudelleen. Sain esirukousapua FGBMFI:n kokouksissa, mutta jostain syystä en saanut kokea samanlaista parantumista kuin Torontossa.

Tammikuussa 1995 olin perhelääkärimme luona vuositarkauksessa. Kun hän kysyi yleiskuoni, vastasin: "Oikein hyvä paitsi toistuvia lonkka-kipuja". Hän antoi lähteen paikalliseen sairaalaan röntgentutkimuksiin. Tulokset kertoivat, että nivel oli tulehtunut ja pahasti vaurioittanut sekä reiden, että lonkan puoleisia nivelpintoja. Minua suositeltiin kääntymään Harrogate'n alue-sairaalan konsultoiivan kirurgin puoleen. Lääkärimme varatessa puhelimitse meille aikaa konsultille saimme kuulla odotusajan neuvotteluun olevan 6-7 kuukautta.

Kotona Ann rukoili tilanteeni vuoksi. Pian sen jälkeen sain kutsun neuvotteluun, joka oli jo kolmen viikon kuluttua. Kirurgi tutki minut ja pyysi kuvailemaan kipua, minkä teinkin niin avoimesti kuin kykenin. Tutkittuaan röntgenkuvia hän sanoi: "Uskon, että tajuatte tilanteen". Kerroin hänelle parantuneeni rukouksen ansiosta vuonna 1976 ja myöhemmin havainneeni,

että asia oli jopa merkitty sairauskertomukseeni. Sain harkinta-aikaa kuukauden tai kaksi mennäkö leikkaukseen. Ann ja minä rukoilimme Pyhän Hengen johdatusta päätökseen. Tunsimme, että menisin leikkaukseen.

Pääsin sairaalaan kesäkuun 12 päivänä ja leikattiin seuraavana. Leikkaus onnistui täydellisesti ja minut kotiutettiin kaksi viikkoa myöhemmin. Käytin apuna kahta kävelykeppiä ja kykenin kulkemaan jopa portaissa omin avuin. Sain kuitenkin tarkat rajat, mitä sain ja mitä en saanut tehdä. En saanut nukkua selälläni enkä kumartua. Sain istuakin vain korkeassa nojatuolissa. Vähitellen paraniin ja lisäsin kävelyä. Ann rukoili hyvää säätä toipilasajalleni. Kesä oli mitä kaunein. Totisesti meillä on hyvä Jumala, joka täyttää kaikki tarpeemme!

Olen ollut hyvin tietoinen Hänen läsnäolostaan, eritoten sairaalassa ja istuessani puutarhassa leväten, lukien ja kirjoittaen. Seuraavan tarkastuksen piti olla elokuun 9, jolloin toivoin saavani luvan istua autossa matkustajan istuimella. Petyin kun tarkastusta siirrettiin viikolla eteenpäin. Täjusin Jumalan sanovan: "Ole kärsivällinen", joten ryhdyntäydin.

Elokuun 15 menin sairaalaan. Koska oli menossa jo 9. viikko edellisten röntgenkuvien ottamisesta, jouduin uudelleen kuvattavaksi, ennenkuin kirurgi ottaisi minut vastaan. Hän halusi nähdä miten hyvin kävelen ja kyseli vointiani. Vastasin pärjääväni erinomaisesti. Yllätyksekseni ja riemukseni hän sanoi: "Olet vapaa kaikista rajoituksista; etene varoen ja käyttäen tervettä järkeä". Kiitimme häntä ja kerroimme, että monet ihmiset olivat rukoilleet, paitsi minun, myös hänen ja leikkauksen onnistumisen puolesta, mistä hän kiitti meitä. Aloitin autolla ajamisen elokuun 31 päivänä ja nyt kävelen ilman apua. Vain pitkillä kävelyretkillä käytän kävelykeppiä.

### Bert & Ann



Jumala on minulle niin hyvä! Olen oppinut, että Hän parantaa usein toisin kuin luulemme. Ennen kaikkea, tiedän hyvin todellisella tavalla, että Hän kulkee kanssani, eikä koskaan jätä minua. Herra on minun avunantajani.

## KEITÄ OLEMME?

Kansainvälinen The Full Gospel Business Men's Fellowship International FGBMFI ja sen suomalainen tytäryrjestö Suomen Täyden Evankeliumin Liikemiesten Kansainvälinen Veljesliitto STELK ovat kristittyjen liikemiesten yhteisöjä tarkoituksenaan:

**1** kutsua miehiä Jumalan yhteyteen ja seurakuntiin todistamalla Jumalan läsnäolosta ja voimasta tämän päivän maailmassa koko ihmiselle suunnatun täyden evankeliumin avulla,

**2** tarjota perusta kristittyjen miesten yhteydelle kaikkialla heidän kokemuksistaan Jeesuksessa Kristuksessa kertovan yhteisen lipun alla ja vahvistaa heitä menemään seurakuntiinsa virkistyneinä ja uudistuneina. Nämä yhteisöt eivät itse ole seurakuntia eivätkä lahkoja, niillä ei ole pappeja eivätkä ne perusta seurakuntia,

**3** pyrkiä voimistamaan yhteyttä kristittyjen kesken.



### VOICE No.973

This is one of 28 languages of Voice Magazine published by the FGBMFI International Office. The UK edition is printed six times a year. • P.O. Box 49, B-3000 Leuven 3, Belgium. Tel:(016)20.79.44 Fax:(016)20.79.31

**PUBLICATIONS** • Editor: Blair Scott  
E-Mail: 100444.1300@compuserve.com  
**International Publications Directors:** Jerry Jensen & Blair Scott. • Assistant: Donato Anzalone. • Graphics: Jared Scott. • Art: Jean Claude Duviella. • US Graphics: Colin Smith.